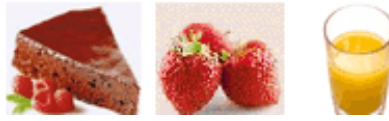
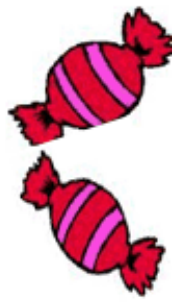

פינוק לשבת

עלון השבת לילדים

נא לא לקרוא בזמן התפילה וקריאת התורה

מוצש"ק	הד"נ	חברון
17:36	16:26	חברון
17:31	16:20	חיפה
17:34	16:23	חיפה
17:35	16:20	ירושלים
17:36	16:35	תל אביב

שבת קדש פרשת שמות | י"ט טבת התשע"ב | גליון מספר 11 | שנה ראשונה

י"ל ע"י בית המדרש "אור שלום" שליד מוסדות קאמרנא בעיה"ק חברון טובב"א

נקדה למחשבה

שבת שלום ילדים יקרים ואהובים שלי.

היום אספר לכם על ארוץ שקרה בבית הספר בו אני לומד.

בבית ספרנו עובד אב בית ושמנו נתן. בכל יום הוא מגיע אחר הלמודים ומסדר את הכתות, המסדרונות וחדרי השרותים. לאחר מכן הוא מפנה את האשפה למכלת האשפה שנמצאת במגרש החניה ליד בית הספר. אנו התלמידים בסיום הלמודים רצים הביתה מיד בהשמע הצלול בקולות צהלה, ולעתים רחוקות אומרים לו שלום. השבוע, כשבאנו ביום ראשון ללמודים ראינו שהכתות לא מסדרות והלכלוך היה מפזר בכל פנה. כשנכנס המורה לפתח הוא בקש מכל אחד שירים את האשפה סביבו וישליכה לפח שבפנת הכתה. פן עשינו, אך היו תלמידים שהתחילו לדבר לא יפה. מה פתאם? זה לא תפקידנו. בשביל זה יש את נתן המנקה. אך היו גם תלמידים אחרים שאמרו, שזה לא יפה פן לדבר, ונתן המנקה לא חיב לנו שום דבר, וכל אחד אחראי ללכלוך שיש סביבו. הכתה הפכה להיות רועשת וגועשת. בלי לשים לב, נחלקה הכתה לשתי קבוצות. קבוצה אחת טענה שיש לכל אחד אחריות וחובה לנקות את מה שהוא לכלך, וקבוצה שנייה טענה שזה לא התפקיד שלה, ובשביל זה משלמים למנקה שיעשה את העבודה. המורה, שעזר לנו לאסוף את הלכלוך שהצטבר בכתה הקשיב אך לא אמר דבר. לאחר כמה דקות כשהכתה היתה מסדרת ונקיה הביט המורה בכתה ועצב נראה בעיניו. רציתי לספר לכם שנתן המנקה חלה והוא מאשפז בבית הרפואה. ולכן, עד שימצא מחליף, אנו מחפשים מתנדבים שינקו את הכתות והמסדרונות מדי יום ביומו. אוף!! רטנו חלק מתלמידי הכתה, מה פתאם, לא רוצים, אנחנו לא נשתתף. זה לא פיר, במקום ללכת הביתה להשאר ולנקות את בית הספר? לא מסכימים. המורה, שהקשיב למה שאמרו חברי לכתה אמר: בפרשת השבוע נאמר: "ויגדל משה ויצא אל אחיו, וירא, בסבלתם". משה רבנו שגדל בבית פרעה פניסך וכבנה המאמץ של בת מלך מצרים, היה רגיל לחיי פנוקים. בתיה כל פן אהבה אותו וכלם שחקו אתו ועשו הכל למענו. כל אחד ואחד משרי המלך ועבדי פרעה, עשו הכל בכדי למצא חן בעיני משה, ולהיות חברים הכי טובים שלו. פן הם קוו, לכשיגדל ויהיה מלך מצרים יזכר את מה שהם עשו עבורו, וישיב להם כגמולם. למשה רבנו היו את כל הסבות הכי טובות בעולם להיות ילד מפק, שלא יהיה אכפת לו מפל מה שקורה סביבו. יש לו משרתים שמנקים אחריו, מסדרים בשבילו, והוא רק צריך להנות מהעולם ולא לעשות דבר. די לו שיקבש ומיד יביאו לו. אך משה רבנו לא מוכן להתנהג במדה כל פן רעה. הוא יוצא לטייל ורואה ענל. חיל מצרי מפה עבד עברי, ומיד מתערב. הוא לא מוכן לעמוד מהצד ולומר, מה אכפת לי, זו לא הבעיה שלי. והחיל המצרי עושה גדיוק מה שהמלך מצוה אותו. אנו חייבים ללמד ממשה רבנו, להיות קשובים לקשי של בני אדם אחרים, ולהשתדל מאד לעזר לכל מי שזקוק לכך, בני ישראל ערבים זה לזה, ולכלנו יש אחריות אחד כלפי השני. הכתה הקשיבה קשב רב, וחברי הקבוצה שסרבו להתנדב היו הראשונים שנקשמו להתנדבות. ומה אתכם חייבים שלי? מי מסדר לכם את המצעים בבקר? ומי מנקה אחרים? ובגן ובבית הספר מי מרים את האשפה לפח? ומי מרים את הפסאות על השלחן להקל על המנקה? להתראות בשבת הבאה פרשת וארא.

נר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעלוי נשמת
התינוק יונתן פלמר
הי"ד

החִיצָה הַפְּרָשָׁה

1. מדוע יד מִשֶׁה נְהִיטָה מִצְרַעַת כְּשֶׁלֶג?
2. היכן מְצָאנו שְׁנֵפֶרֶע הַקִּבְיָה מֵהֶזְקָנִים על זֶה שְׁלֵא הִלְכוּ עִם מִשֶׁה וְאֶהֱרֹן אֶל פְּרַעָה?
3. מי זו שְׁמַגְדֵּלֶת אֶת בְּנָה וְאֵף זֹכָה לְתִשְׁלוּם על כֵּן?
4. מי הם "הַחִיּוֹת" הַמְהַלְכוֹת על שְׂפֵתַיִם?

הַשְּׂבִילֵי הַפְּרָשָׁה

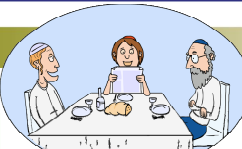
"וְאֵלֶּה, שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, הַבָּאִים, מִצְרָיִמָה". לְכָל אָדָם יֵשׁ שֵׁם שְׂאֲבִיו וְאִמּוֹ נִתְּנוּ לוֹ כְּשֶׁנּוֹלַד. שְׁמֵנו מֵיֵצֵג אוֹתָנוּ בְּכָל מְקוֹם על יְדֵי הַמַּדּוֹת שְׁלֵנוּ, תְּכוּנוֹתֵינוּ, אִפְיָנוּ, וְאֵיךְ שְׂאָנוּ מֵתְנַהֲגִים. וְכֵן אָמַר שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ "טוֹב שֵׁם, מִשְׁמֵן טוֹב". הַשֵּׁם הַטוֹב וְמָה שְׁחוֹשְׁבִים עֲלֵינוּ חָשׁוּב יוֹתֵר מִשְׁמֵן טוֹב. שְׁמֵנו הַטוֹב חָשׁוּב יוֹתֵר מִכָּל מִינֵי דְבָרִים יְקָרִים. אֲנוּ חִיבִים לַעֲשׂוֹת דְּבָרִים חִיבוּבִים בְּכַדִּי לְשִׁמּוֹר על שְׁמֵנו הַטוֹב וְלִהְתַּנְהֵג בְּדַרְךְ אֲרָץ. לֹא לִהְתַּחַצֵּף וּלְנַבֵּל אֶת הַפֶּה, לִהְתַּנְהֵג בִּישׁוּר, אַחֲרִיּוֹת, וּלְכַבֵּד אַחֲרִים. לַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים טוֹבִים וּמַעֲשֵׂי חֶסֶד, וּלְקַיֵּם מִצְוֹת. נִזְכֵּר תְּמִיד לְשִׁמּוֹר על שְׁמֵם שֶׁל אַחֲרִים, וְלֹא לִפְגַע בָּהֶם, כֵּן שְׁמֵנו יֵיֵצֵג אוֹתָנוּ בְּכַבּוֹד.

חֻכְאֵי יִשְׂרָאֵל

אֲבָרְהָם מִסוֹכָאטְשׁוּב. מְגִדּוֹלֵי רַבְּנֵי הַחֲסִידוֹת. רַבֵּי אֲבָרְהָם הֵיָה בְּנוֹ שֶׁל רַבֵּי זָאב נַחוּם, רֹאשׁ יְשִׁיבָה וְרַבֵּה שֶׁל בְּאֵלָא, וְהֵיָה בְּנוֹ שֶׁל רַבֵּי אֶהֱרֹן בּוֹרְנֶשְׁטֵיין מִשְׁטַצְקָאצִין. רַבֵּי אֲבָרְהָם הַתְּפָרֶסֶם בְּעוֹדָנוּ אֲבָנֶךְ כְּנָאוֹן אֲדִיר בְּכָל הָעוֹלָם הַיהוּדִי, וְרַבּוּ מַעֲרִיצָיו בְּיַחּוּד בְּקֶרֶב הַמוֹנֵי הַחֲסִידִים. שְׁמֵשׁ בְּרַבְּנוֹת בְּכַמָּה קֵהלוֹת. הוּא הַתִּישׁב בְּסוֹכָאטְשׁוּב, וְכֹאבִיו הֵיָה רֹאשׁ יְשִׁיבָה, אֵךְ הַפְּסִיק בְּכֵן רַק בְּשִׁנּוֹתָיו הָאֲחֵרוֹנוֹת בְּשֶׁל מַחֲלַת שַׁעוּל קָשָׁה. רַבֵּי אֲבָרְהָם הֵיָה חֲתָנוּ שֶׁל רַבֵּי מְנַחֵם מְנַדֵּל מְקוֹצֵק, בְּעַל בֵּתוֹ שְׂרָה, וְשָׁנִים רַבּוֹת יֵשֵׁב בְּחֶצֶר חוֹתָנוּ וְהַשְׁפַּע מִמֶּנּוּ הַשְׁפָּעָה מְרוּבָה בְּחֲסִידוֹת. לְאַחַר פְּטִירָתוֹ שֶׁל חוֹתָנוּ, נִהְגָּ גַם הוּא כְּאֲדָמוֹר וְאֶלְפֵי חֲסִידִים, מְקוֹרֵב וּמְחֻחֵק, דְּבָקוּ בוֹ וּבְחֶצֶרוֹ. נִפְטַר בְּיּוֹם י"א אָדָר תר"ע, כְּשֶׁהוּא בֶן שְׁבַעִים וְאַחַת.

בְּנוֹ יְחִידוֹ רַבֵּי שְׁמוּאֵל, מַחֲבֵר הַסֵּפֶר "שֵׁם מִשְׁמוּאֵל" הַתִּישֵׁב בּוֹזְרֵז' וְנִפְטַר בֶּה בְּיּוֹם כ"ד טֵבֵת תרפ"ו (1926).

סוּר לְעֵלְיוֹן הַשֵּׁבֶת

בְּעִיר לוּבְלִין הֵיָה מוֹכֵר יְרֻקוֹת וְשִׁמוֹ אֲבָרְהָם. רַבֵּי שְׁלֵמָה לוֹרִיאָ שֶׁהֵיָה רַבֵּה שֶׁל הָעִיר לוּבְלִין, לָמַד תּוֹרָה וְהַתְעַמֵּק בְּסוּגִיָה עֲמֻקָּה וּמְסֻבָּת מְאֹד בְּתַלְמוּד. שְׂאֵלָה הֵיָתָה לוֹ וְהוּא לֹא מְצָא תְּשׁוּבָה. בְּדִירָה שְׁמִתְחַתֵּיו הַתְּגוּרָר אֲבָרְהָם מוֹכֵר הֵיָרְקוֹת. לְפַתַּע שְׁמַע הֵרַב אֶת אֲבָרְהָם מוֹכֵר הֵיָרְקוֹת לומַד אֶת אוֹתָהּ סוּגִיָה שֶׁהוּא לומַד וְשׂוֹאֵל אֶת עַצְמוֹ אֶת הַשְּׂאֵלָה הַקָּשָׁה שֶׁהֵעִסִיקָה אוֹתוֹ, וְלִהְפַתְעוֹתוֹ, שְׁמַע שְׂאֲבָרְהָם הֵיָרְקוֹן מִתְרַץ אֶת הַשְּׂאֵלָה בְּצוּרָה נִפְלְאָה. הַתְּבַרַר שְׂאֲבָרְהָם מוֹכֵר הֵיָרְקוֹת הַסְּתִיר אֶת עַצְמוֹ בְּמִשְׁךְ שָׁנִים וְכֻלָּם חָשְׁבוּ שֶׁהוּא מוֹכֵר יְרֻקוֹת פְּשׁוּט. הֵרַב שְׂיַרְד לְבֵיתוֹ שֶׁל אֲבָרְהָם מוֹכֵר הֵיָרְקוֹת, בְּקֶשׁ מִמֶּנּוּ לְגַלוֹת אֶת מְדַרְגּוֹתָיו בְּתוֹרָה אֵךְ הוּא סֵרֵב. הֵרַב אָמַר לוֹ שְׂפִינּוּן שְׂזָה לְטוֹבַת עַם יִשְׂרָאֵל הוּא גּוֹזֵר עֲלָיו בְּגִזְרַת רַב הַמְקוֹם לְגַלוֹת מִי הוּא וְמָה הוּא כְּדִי לְדַעַת אֶת דְּרָגָתוֹ הָאֲמִתִּית שֶׁל הֵיָרְקוֹן. אֲבָרְהָם לֹא הֵיָה יָכֵל הֵיָה לְסֵרֵב וְגַלָּה לְרַב אֶת יְדִיעוֹתָיו בְּתוֹרָה. כְּשֶׁהִזְדַּקֵּן הֵרַב, הַשְּׂאִיר צְנוּאָה וְכָה בְּקֶשׁ מִפְּרִנְסֵי קֵהלַת לוּבְלִין לְמָנוֹת אֶת אֲבָרְהָם מוֹכֵר הֵיָרְקוֹת כְּרַב הָעִיר. מְנַהֲיֵי קֵהלָה נִדְהָמוּ מֵהַצְּנוּאָה וְהֵם נִגְשׁוּ לְמוֹכֵר הֵיָרְקוֹת וּבְקֶשׁוֹ מִמֶּנּוּ לְהִיֹּת רַב הָעִיר. אֲבָרְהָם נִסָּה לִהְתַּחַמֵּק אֵךְ מְנַהֲיֵי קֵהלָה הִרְאוּ לוֹ אֶת הַצְּנוּאָה וְהוּא הִסְפִּים. מְנַהֲיֵי קֵהלָה הִלְבִּישׁוּ אוֹתוֹ בְּבִגְדִים מְכֻבָּדִים כְּרֹאֵי לְרַב הָעִיר לוּבְלִין וְהַכְּתִירוּ אוֹתוֹ בְּרַב עִם וְהִדְרַת מֶלֶךְ. אֲשֶׁרִינוּ יִשְׂרָאֵל שְׂאֵלָה הֵיָרְקָנִים שְׁלָנוּ וְאֵלֶּה הַחִיטִים שְׁלָנוּ. גַּם הַיּוֹם יֵשׁ צְדִיקִים נְסֻתָרִים בְּעֲלֵי מְדַרְגּוֹת רוֹחֲנִיּוֹת עֲצוּמוֹת וְנִרְאִים כְּאֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים, וְהַעֲקָר שְׂנֹדַע שְׁבָכַל אֶחָד מֵאֲתָנוּ יֵשׁ אִפְשָׁרוֹת לְהַגִּיעַ לְמַדְרָגוֹת גְּדוּלוֹת וְעֲצוּמוֹת.